

*

Баба Тонка смѣло спира до заптието, което варди вратата на затвора, подава му една сребърна пара и моли:

— Заведи ме, синко, при Хафъзъ-ага, тъмничаря.

Заптието любопитно я разглежда:

— Защо ти е Хафъзъ-ага?

— Ей тъй. Сънувахъ го снощи, че яха червенъ конь, та искамъ да го видя.

Заптието разглежда ту нея, ту сребърната парѣ.

— Върви съ мене.

Тѣ тръгватъ по разкривенитѣ мръсни стълби на затвора.

— Ей го Хафъзъ-ага, — сочи заптието. — Разкажи му съня си.

И прихва да се смѣе.

Хафъзъ ага се обръща. Той е грозенъ татаринъ съ кръвясали подпухнали очи, съ широкъ носъ, посинялъ отъ пиянство.

— Какво искашъ?

— Голѣма молба имамъ, Хафъзъ-ага, но нѣма да ти я кажа, до като не те почерпя, както му е реда.

Шишето съ ракията е въ ржкава й.

— Е?

— Пустни ме да видя комититѣ.

— Комититѣ ли? — крѣсва тъмничарьтъ и юмруцитѣ му се свиватъ. — Ами не искашъ ли да те затвора при тѣхъ?

Баба Тонка е подготвена. Тя пакъ подава шишето и спокойно продължава;